

Helseministeren misforstår

Jeg ønsker ikke å kvitte meg med rapportering og registrering, slik Bent Høie later til å tro.

TEKST

Sverre Bryn

PUBLISERT 5. mai 2015

NEW PUBLIC MANAGEMENT

I forrige utgave av Psykologtidsskriftet svarer Bent Høie på min kritikk av måten helsevesenet organiseres på pr. i dag. Det er hyggelig å vite at det jeg har skrevet blir lest, men jeg blir nedslått av at det i så liten grad blir forstått eller tatt til etterretning, selv om Høie har rett i at jeg ikke er noen stor fan av New Public Management. Høie hevder at jeg ønsker å kvitte meg med rapportering og registrering. Dette er ikke tilfellet. Han må enten ha lest mitt opprinnelige innlegg veldig raskt, eller misforstått meg med vilje når han hevder dette, tatt i betraktning at jeg skriver: «Jeg er ikke avvisende eller grunnleggende kritisk til at vi som psykologer og klinikere skal måles» og «For å sikre forsvarlig behandling og ressursbruk, samt å bevare tillit hos befolkningen, må media og maktapparat ha mulighet til å se hva vi driver med i vår kliniske hverdag. Da må de ha mulighet til å hente ut mål på kvaliteten og omfanget av vår behandling.» Videre skriver jeg «Så, kjære helsepolitikere. Jeg vil gjerne at dere følger med på hva vi gjør.»

«Høie unngår fullstendig å svare på noe av kritikken jeg kommer med»

Jeg vet ikke hvor mye klarere jeg kunne skrevet det, men jeg prøver igjen: Jeg vil ha kontroll og kvalitetsmål, men de skal være relevante, gode og ikke til hinder for behandlingen.

Den opprinnelige teksten er et bilde av min hverdag som kliniker og mine tanker om denne. Tanker mange andre psykologer og klinikere deler med meg. At Høie har «...hørt det før. Både under denne og tidligere regjeringer», men allikevel er urokkelig i sin tro på NPM, er nedslående. Kritikk blir ikke mindre riktig eller relevant dersom den gjentas

over tid, fra flere forskjellige personer. «Dette har jeg hørt før» er i de fleste tilfeller et svært dårlig argument, selv om det er et yndet et for mange politikere.

Jeg håpet selvsagt at jeg skulle få svar fra Helsedepartementet. Jeg fryktet også at svaret skulle se ut slik det gjør, selv om Astrid Lindgren-referansen var forfriskende. Høie slår fast at «Vi som er politikere, har det overordnede ansvaret. Vi må sørge for gode rammevilkår og bidra til mindre byråkrati.» Og videre «Det er vi i gang med.»

Da kan jeg også opplyse om at dette er noe jeg hør hørt gjentatte ganger fra flere regjeringer, samtidig som jeg erfarer at det motsatte skjer. Høie skriver: «Vi trenger bedre rammevilkår. Bedre organisering. Bedre ledelse. Bedre samhandling og samarbeid.» Flott politikerspråk, men Høie unngår fullstendig å svare på noe av kritikken jeg kommer med.

Det er mulig jeg tar feil i at NPM i seg selv ikke er et feilskjær, og at dette tenkesettet kan brukes til god organisering. I så fall håper jeg regjeringen bruker de neste årene til å vise at jeg tar feil, og at min pessimisme er uberettiget. Jeg klarer imidlertid ikke helt å kvitte meg med tanken om at det er uklokt å ansette en rekke høyt kvalifiserte og engasjerte mennesker, trent i å ta selvstendige avgjørelser basert på forskning og klinisk skjønn, for så å detaljstyre dem.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 52, nummer 5, 2015, side

TEKST

Sverre Bryn, psykologspesialist ved Barne- og ungdomsavdelingen ved Drammen sykehus